

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4663/2019
20.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Ђуровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драгана Алексић, адвокат из ..., ради укидања службености пута, одлучујући о ревизијама парничних странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4318/18 од 12.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4318/18 од 12.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4318/18 од 12.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 1141/15 од 28.03.2018. године, исправљеном решењем истог суда П 1141/15 од 15.05.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се укине право службености пута у свим видовима, који пут иде источном страном кп. бр. .. КО ..., у дужини од 149 метара, у ширини од 3 метра, власништво тужиоца, као послужно добро, а који служи туженом за улазак у кп. бр. ..., .., .., .., .. и .. КО ..., власништво туженог, као повласних парцела, што је тужени дужан признати и престати да користи описани пут, као неоснован (став први); обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 876.522,00 динара, а уколико у року од 15 дана од пријема пресуде то не учини на исти износ тече законска затезна камата од дана доспелости па до исплате.

Решењем истог суда П 1141/15 од 15.05.2018. године исправљена је напред наведена пресуда тако што у ставу два изреке у другом реду уместо погрешно означеног

износа „876.522,00 динара“ треба да стоји износ од „900.522,00 динара“, док у преосталом делу пресуда остаје неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4318/18 од 12.04.2019. године, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П 1141/15 од 28.03.2018. године, као и решење о исправци Основног суда у Чачку П 1141/15 од 15.05.2018. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, па се укида право службености пута у свим видовима, који пут иде источном страном кп .. КО ... у дужини од 149 метара, а у ширини од 3 метра, власништво тужиоца, као послужне парцеле, а који служи туженом за улазак у кп. бр. ..., .., .., .., .. и .. КО ..., власништво туженог, као повласних парцела, што је тужени дужан признати и престати да користи описани пут; одлучено је да свака странка сноси своје трошкове и одбијен захтев тужиоца за досуђивање трошкова жалбеног поступка као неоснован.

Против наведене пресуде Апелационог суда у Крагујевцу парничне странке су преко пуномоћника благовремено изјавиле ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. овог члана, јер другостепени суд није неправилно применио било коју одредбу овог Закона, што је могло утицати на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је власник кп. бр. ..., .. и .. КО ..., а тужени је власник .., .., .., .., .., .. и .. КО ... . Тужени се за улазак у своје непокретности користи путем у сва три вида који иде источном страном кп. .. КО ...у дужини од 149 метара и ширини од 3 метра. Та службеност је конституисана када су коришћене коњске запреге ради обраде пољопривредног земљишта. Тужени је имао једну њиву и у близини реке Чемернице па је спорним путем преко кп. .. КО ... власништво тужиоца пролазио ради одласка у исту, коју њиву је отуђио пре 15-20 година. У међувремену прилике су се битно измениле, јер је главни сеоски пут поред кога се налази кућа туженог асфалтиран, а тај сеоски пут је означен као кп. .. и са тим путем се граничне цела парцела туженог .. КО ... на којој се налази туженикова кућа и помоћни објекти, као и кп. .. . Из тих парцела тужени може да уђе у све своје остале парцеле и да исте обрађује. Вештачењем путем вештака саобраћајне струке су утврђени путеви који могу бити алтернатива спорном путу чије се укидање службености тражи (кп. бр. ..), а за улазак у кп. .. власништво туженог су алтернативни путеви број .., .. и .. . Реч је о асфалтираним путевима који су у добром стању, за разлику од спорног пута на кп. бр. .. који је земљани пут и реч је о затрављеној подлози са травом који је у првом делу раван, а затим у успону преко кп. .. власништво туженог, до изласка на сеоски пут кп. .. . Вештачењем је утврђена дужина свих

алтернативно предложених путева. Тужилац је у међувремену преорао целу своју кат.парцелу .. и онемогућио туженог да истом пролази.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да алтернативни путеви који су описани у налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке чији налаз прихвата, нису и не представљају алтернативу туженом, јер би укидањем службености преко тужиоачеве кп. бр. .. туженом једини излаз био преко својих парцела, а на сеоски пут који носи ознаку .. КО ..., због чега је одбио тужбени захтев тужиоца.

Другостепени суд је закључио да је првостепени суд из утврђеног чињеничног стања извео погрешан чињенично-правни закључак што је довело до погрешне примене материјалног права, због чега је првостепену пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 58. став 2. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да власник послужног добра може захтевати да престане право стварне службености када она постане непотребна за коришћење повласног добра, или када престану други разлози због којих је она заснована.

Правилан је закључак другостепеног суда да је спорна службеност постала непотребна за коришћење повласног добра, те да су у конкретном случају испуњени услови за укидање, односно престанак наведене службености, сходно члану 58. став 2. Закона о основама својинскоправних односа.

За престанак права стварне службености пролаза због промењених прилика потребно је да је од времена установљења службености наступила таква промена, да се повласно добро може користити и без службености, тако да службеност више није потребна (неопходна).

Имајући у виду да је предметна службеност конституисана у време када је запрега била основно средство превоза ради обраде пољопривредног имања, те да је у међувремену направљен – асфалтиран главни сеоски пут (означен као кп ..) поред кога се непосредно налази кућа туженог са окућницом, одакле тужени може ући у своје преостале катастарске парцеле ради обраде истих, то значи да је тужени у међувремену стекао могућност да користи други пут за долазак до својих катастарских парцела које су представљале послужно добро и да су се стекли услови за престанак права службености, јер је она постала непотребна за коришћење повласног добра, а руководећи се начелом рестрикције прописане одредбом члана 50. Закона о основама својинскоправних односа како је то правилно утврдио другостепени суд. Спорни путни правац оптерећује послужно добро у дужини од 149 метара и ширини од 3 метра, а упућујући пут је у дужини од 500 метара погоднији за пролаз, јер се пружа целом дужном парцела туженог и јавним путем за комуникацију туженог, због чега наведена службеност не оправдава своје даље постојање.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано да када је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом Закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева, а према ставу 2. истог члана прописано је да се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају тужилац ревизијом оспорава правилност одлуке другостепеног суда којим је одлучено о трошковима парничног поступка.

Трошкови поступка представљају споредно потраживање, па се према цитираном члану 28. ЗПП не узимају у обзир приликом оцене права на изјављивање ревизије у ситуацији када не чине главни захтев, у ком случају се ревизија не може поднети (члан 410. став 2. тачка 5. ЗПП) због чега ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у ставу два изреке.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**